

میهن بهرامی

جمال منجمد

« گالری شیخ » اکنون، برگزار کننده نمایشگاهی از آثار پنج نقاش است که در سبک‌های متفاوت کار کرده‌اند. بانگیز، فرجی و مرضائی، این پنج نقاش، اکنون چهره‌های شناخته‌ای پیدا کرده‌اند در کار شخصی و عرضه دادوستد اجتماعی این کار. «سوسن آبادی» در کارمینیاتور، شاگرد خلف استادانی است که چند دهه پیش میزیسته‌اند (بجز بهزاد) از این نظر که مینیاتورهای او دارای هم آهنگی چشم نوازی در رنگ و بدعتی در طرح است و اگر از آفت یکدوسوژنه در گذریم، ذوقی سیال و زنده فضای مینیاتوری ذهن

نقاش را نورانی می‌کند.

«صفائیان» بیش از آنچه در نقاشی بدرخشد، در خط مثنوی خویش درخشیده است اگر او بتواند از این جوانی به تکنیکی دست بیاید که ذهنیات او را انسجام و قوامی شایسته ببخشد، شوق و آزادگیش به این قدرت فنی، آینده‌ای خوب خواهد داد. تابلوهای صفائیان، گردش رنگی موسیقی وار دارد و جای خالی و نقطه ضعفش - آنجا که جا خالی نیست - نقش و طرح نقاش ایرانی است، صفائیان بتدریج باید قبول کند که سوغات غرب از یک صافی ذهن سخت کوش و صادق بایب بگذرد و مهوری و نشانی از ملیت و فرهنگ آفریننده خود را داشته باشد تا تقلید

کورانه، نباشد.

فرجی و مرضائی کدر خطی نزدیک کار کرده‌اند، هر دو نقاشانی هستند که آشنائی با تکنیک راندر این زمان و تابه این حد کافی دانسته‌اند، کارهای هر دو نقاش با فضائی نزدیک بهم، رنگهای شفاف زنده و تلاش در گویائی چیزی مضاف بر طبیعت دارد - جز آنکه فرجی در ترسیم پرتره، به این ایده نزدیک ترست - اما نقاشی خوب همواره چیزی بیشتر از این اصول می‌طلبد و احتمالاً زمان و تجربه آن «چیز بیشتر» را تبیین خواهد کرد. انتخاب و نحوه برگزاری